

за упокоение душата на страдалчески починалия Царь-Баща, Царь-Освободитель.

Ваше Височество! Като оцѣнявахте голѣмата загуба на Българския народъ и неговата дълбока скръбъ за изгубата на *Царя-Избавителя*, Вий отидохте да присѣтствувате лично при погребението на оплаквания отъ цѣлъ славиянски миръ Императоръ-Мжченикъ и да прѣдставите прѣдъ опечалената Императорска фамилия лично великата скръбъ на признателния Български народъ.

Българскиятъ народъ бѣше длъженъ да поднесе и предъ святитѣ Останки на Царя-Освободителя своя всенароденъ дългъ — отъ неизказана благодарностъ и да се поклони *прѣдъ свещения Кивотъ на Тогози*, който му даде живота; — и Вие — Богодарованый намъ Височайши Княже, — изпълнихте това, което е народната воля и народното желание. И затова, подписанитѣ Твои вѣрни подданици Ви поднасятъ най-покорно своята дълбока благодарностъ и вѣчна признателностъ.“*)

Свещената паметъ за Царя-Освободителя вѣчно ще остане въ сърдцето и душата народна. Тя ще живѣе въ поколѣнията. Силата и величието на тая паметъ трогва и малкитѣ дѣца, чеда на българската земя, тя вселява скръбъ въ тѣхнитѣ души и умилителниятъ отзвукъ на дѣтската скръбъ се изказа въ тжжната пѣсенъ:

„Да, по-лани. Помня азъ,
Какъ се тжзи вѣстъ разнесе!
Часъ ужасенъ бѣ тогазъ
Славянитѣ тя разтресе!

1) В. „Селянинъ“ 1881 год. бр. 12.